

РЕШЕНИЕ

№ 11334

гр. София, 09.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35
състав**, в публично заседание на 19.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **12327** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Производството е образувано по жалба на К. Н. Г., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място], [улица], ет. 4, ап. 13 срещу РА №Р-22220622002966-091-001/01.06.2023 г., издаден от органите по приходите при ТД на НАП [населено място], в частите, с които е изменен с Решение № 1594/10.11.2023 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ – София при Централно управление на Национална агенция по приходите.

РА е издаден на основание чл. 122, ал. 1, т.т. 2 и 6 от ДОПК.

С РА данъчните органи са установили задължения на жалбоподателя по чл. 48, ал. 1 във вр. чл. 17 от ЗДДФЛ, както следва: за 2019 г. данък 11 072,49 лв. и лихва 3 532,89 лв. ; за 2021 г. данък 890,94 лв. и лихва 103,59 лв.

С РА данъчните органи са установили задължения на жалбоподателя по чл. 48, ал. 2 във вр. чл. 26, ал. 7 от ЗДДФЛ, както следва: за 2019 г. данък 8 027,07 лв. и лихва 2 561,19 лв. ; за 2020 г. данък 19 116,45 лв. и лихва 3 837,18 лв. ; за 2021 г. данък 12 554,40 лв. и лихва 1 247,02 лв.

С решение № 1594/10.11.2023 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ – София при Централно управление на Национална агенция по приходите РА е изменен в частта по установяване на данъчни задължения по чл. 48, ал. 1 във вр. чл. 17 от ЗДДФЛ за 2019 г. , като установените данък от 11 072,49 лв. и лихва 3 532,89 лв. са определение съответно на 10 602,99 лв. и 3 532,89 лв. РА е

изцяло отменен в частта по определените за 2021 г. данък 890,94 лв. и лихва 103,59 лв. С решение № 1594/10.11.2023 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ – София при Централно управление на Национална агенция по приходите РА е изменен в частите по установяване на данъчни задължения по чл. 48, ал. 2 във вр. чл. 26, ал. 7 от ЗДДФЛ, както определените за 2019 г. данък 8 027,07 лв. и лихва 2 561,19 лв. са определени съответно на 3 261,80 лв. и 1 040,77 лв. ; определените за 2020 г. данък 19 116,45 лв. и лихва 3 837,18 лв. са определени съответно на 13 399,35 лв. и 2 916,67 лв. ; определените за 2021 г. данък 12 554,40 лв. и лихва 1 247,02 лв. са определени съответно на 738 лв. и 85,81 лв.

РА се оспорва като незаконосъобразен, поради противоречието му с материалния закон в частите по определените нови стойности на данъците и лихвите с решение № 1594/10.11.2023 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ – София при Централно управление на Национална агенция по приходите. Моли отмяна на РА, както и присъждане на деловони разноски

Ответникът Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ - София при Централно управление на Национална агенция по приходите оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена, като се приемат съображенията за изменение на РА с горесцитираното решение, постановено от него. Моли присъждане на деловодни разноски.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взема становище.

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на РА в обжалваната част по чл. 146 от АПК и чл. 160, ал. 2 от ДОПК:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22220622002966-020-001 от 14.06.2022 г., връчена на 14.06.2022 г., изменена със Заповед №Р-22220622002966-020-002 от 12.09.2022 г. връчена на 13.09.2022 г. и Заповед №Р-22220622002966-020-003 от 12.09.2022 г., връчена на 13.09.2022 г., е възложено извършването на ревизия на К. Н. К. за определяне на данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ и за данък от доходи от стопанска дейност като ЕТ за периода 2019 г. – 2021 г. Цитираните ЗВР са издадени от М. А. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП София, определена за компетентен орган за възлагане на ревизията /ОВР/ на основание чл. 11, ал. 3 от Закона за Националната агенция за приходите /ЗНАП/, във връзка с чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, със Заповед №РД-01-128 от 18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП София. Със ЗВР е определен срок за приключване на ревизията

първоначално до 3 месеца от връчването на първата ЗВР /до 14.09.2022 г./, изменен до 14.11.2022 г. На основание чл. 34, ал. 1, т. 2 от ДОПК, във връзка с относима ревизия на „ВИКТОРИЯ-КМР“ ЕООД, е ЕИК[ЕИК], е издадена Заповед №Р-22220622002966- 023-001 от 11.11.2022 г., връчена на 11.11.2022 г., с която е постановено спиране на ревизионното производство до приключване на другото ревизионно производство. На основание чл. 35 от ДОПК, поради отпадане на основанията за спиране е издадена Заповед №Р-22220622002966-143-001 от 27.03.2023 г., връчена на 12.04.2023 г., с която е постановено възобновяване на спряното производство. Заповедите за спиране и възобновяване са издадени от Д. В.

Плевненска, на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП София, определена за компетентен ОВР съгласно Решение №Р-22220622002%6-098-001 от 25.10.2022 г. на директора на ТД на НАП София за изземване разглеждането и решаването на преписката. Определен е срок за приключване на ревизията след възобновяване до 30.03.2023 г. За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22220622002966-092-001/15.05.2023 г., връчен на 17.05.2023 г. Срещу доклада не е постъпило писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК. Ревизията приключва с процесния РА №Р-22220622002966-091-001/01.06.2023 г., издаден от Д. В. Плевненска, на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП София - орган, възложил ревизията, и И. В. М.-Н., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП София ръководител на ревизията, връчен на 05.06.2023 г., като са установени горепосочените данъчни задължения на жалбоподателя. Предвид изложеното, предвид заповедта под л.л. №№ 34-35 от делото, както и предвид липсата на оспорване, съдът приема, че формално е спазена процедурата по започване и приключване на процесната ревизия, предвид длъжностите и компетентността на лицата, участващи в издаването на актовете по започване, движение и приключване на ревизията.

По установените данъчни задължения по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ:

В конкретния случай ревизията е проведена по реда на чл. 122 и сл. от ДОПК. За да установят данъчните задължения на жалбоподателя по ЗДДФЛ за процесния период по реда на чл. 122 и сл. от ДОПК, данъчните органи са установили, че той извършва търговска дейност като ЕТ по смисъла на ТЗ, като не се е регистрирал, доходите от която подлежат на облагане по смисъла на чл. 26, ал. 7 от ЗДДФЛ. Данъчните органи са установили, че през процесния период жалбоподателят купува и продава системно МПС и авточасти, недекларира доходите от това и така се наблюдават несъответствия между доходи и разходи. Така данъчните органи вземат предвид, че през процесния период жалбоподателят е закупил 10 и продал 9 МПС, като не е декларирал действителната им стойност. За определяне на последната данъчните органи са назначили оценителна експертиза, която дава различна от декларираната стойностна МПС към датата на придобиване и продажба, която стойност данъчните органи включват във формулата по определяне на данъчната основа по чл. 48, ал. 1 във вр. чл. 17 от ЗДДФЛ, която данъчна основа определят по реда на чл. 122 и сл. от ДОПК. Правилни са съображенията на данъчните органи, че при недекларирани действителни стойности на МПС, то жалбоподателя укрива доходи и данъчната му основа по чл. 48, ал. 1 във вр. чл. 17 от ЗДДФЛ може да се определи по реда на чл. 122 и сл. от ДОПК. Това са хипотезите на чл. 122, ал. 1, т.т. 4 и 7 от ДОПК. Неправилен е, обаче, подходът, данъчната основа по чл. 48, ал. 1 във вр. чл. 17 от ЗДДФЛ да се определя по реда на чл. 48, ал. 2 във вр. чл. 28, ал. 2 от ЗДДФЛ във вр. ЗКПО. По първата ал. на чл. 48 от ЗКПО не се определя данъчната основа, като се вземат доходи от стопанска дейност. Тези доходи се вземат предвид по реда на ал. 2 от чл. 48 от ЗДДФЛ, където редът за определяне на основата и данъчната ставка са различни от тези по ал. 1. Нещо повече, още тук следва да се посочи, че в конкретния случай спорната между страните търговска дейност по продажба на МПС от жалбоподателя е взета предвид от данъчните органи втори път и при определяне на данъчната ставка на жалбоподателя по чл. 48, ал. 2 във вр. чл. 28, ал. 2 от ЗДДФЛ във вр. ЗКПО. Така, фактически, два пъти са обложени едни и същи доходи, което е неправилно. Предвид

това. РА е неправилен в тази част и следва да се отмени.

По установените данъчни задължения по чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ:

Посочи се по-горе, че в конкретния случай ревизията е проведена по реда на чл. 122 и сл. от ДОПК. Посочи се, че основание за това е, че данъчните органи са установили, че жалбоподателят извършва търговска дейност като ЕТ по смисъла на ТЗ, като не се е регистрирал, доходите от която подлежат на облагане по смисъла на чл. 26, ал. 7 от ЗДДФЛ. Данъчните органи са установили, че през процесния период жалбоподателят купува и продава системно МПС и авточасти, недекларира доходите от това и така се наблюдават несъответствия между доходи и разходи. Така данъчните органи вземат предвид, че през процесния период жалбоподателят е закупил 10 и продал 9 МПС, като не е декларирали действителната им стойност. За определяне на последната данъчните органи са назначили оценителна експертиза, която дава различна от декларираната стойностна МПС към датата на придобиване и продажба, която стойност данъчните органи включват във формулата по определяне на данъчната основа по чл. 48, ал. 2 във вр. чл. 28, ал. 2 от ЗДДФЛ във вр. ЗКПО, която данъчна основа определят по реда на чл. 122 и сл. от ДОПК. Правилни са съображенията на данъчните органи, че при недекларирани действителни стойности на МПС, то жалбоподателя укрива доходи и данъчната му основа по чл. 48, ал. 2 във вр. чл. 28, ал. 2 от ЗДДФЛ във вр. ЗКПО може да се определи по реда на чл. 122 и сл. от ДОПК, като при определянето на данъчната основа следва да се включат приходите от търговска дейност. В случая, това са приходите от продажбата на МПС, чии то стойности са определени с експертизата в производството пред данъчните органи. Именно тази експертиза се оспори пред настоящата съдебна инстанция, като за установяване действителните стойности на МПС изслушаха две оценителни експертизи /л.л. №№ 164-170 и 236-241/, една изготвена въз основа на тях ССЕ /л.л. №№ 246 -250/, разпита се свидетелят Д. в откритото съдебно заседание от 19.06.2024 г. за установяване техническото състояние на МПС. Видно от тази система доказателства, неопровергана от насрещни такива, които се възприемат от съда на основание § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 144 от АПК във вр. чл. 12 от ГПК, от стопанската дейност по продажба на МПС жалбоподателят няма приходи през процесния период. Тези приходи от стопанска дейност са основание за основание за определяне на по-висока данъчна основа и данък по чл. 48, ал. 2 във вр. чл. 28, ал. 2 от ЗДДФЛ във вр. ЗКПО за периодите 2020 г. и 2021 г. – изцяло, поради което в този част РА е изцяло неправилен и следва да се отмени. Тези приходи от стопанска дейност частично участват в определянето на данъчната основа и данъка за 2019 г. За последния период участват във формирането на данъчната основа и данък и приходи от горепосочената дейност на жалбоподателя като нерегистриран ЕТ от продажба на авточасти, които доходи възлизат на 13 377,89 лв. Тези факти и суми не се опровергаха в настоящото производство, в което РА, издаден по реда на чл. 122 и сл. от ДОПК, има доказателствена сила до доказване на противното – чл. 123 от ДОПК. Ето защо, съдът приема, че жалбата срещу РА в частта по установяване на данък по чл. 48, ал. 2 във вр. чл. 28, ал. 2 от ЗДДФЛ във вр. ЗКПО за 2019 г. , за горепосочените доходи от 13 377,89 лв. , и в размер на данъка и лихвата – съответно на 2 006,68 лв. и 640,28 лв. , следва да се отхвърли.

На основание чл. 161, ал. 1, изр. 1 от ДОПК, на жалбоподателя следва да се присъдят деловодни разноски за три инстанции в размер на 6 523,61 лв.

На основание чл. 161, ал. 1, изр. 2 и изр. 3 от ДОПК във вр. чл. 8, ал. 1 във вр. чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските

възнаграждения, на администрацията на ответника следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт за три инстанции, в размер на 239,09 лв.

Прилагайки чл. 161, ал. 1, изр. 1 от ДОПК, съдът не приема възражението по чл. 161, ал. 2 от ДОПК на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение на жалбоподателя от 4 800 лв. Съгласно разпоредбата на чл. 161, ал. 2 от ДОПК съдът може да редуцира адвокатското възнаграждение при неголяма фактическа и правна сложност на делото, но не по-малко то минимума по чл. 36 от ЗАдв. В конкретния случай минимумът е 5 685,45 лв. Също така, делото не е с ниска правна или фактическа стойност предвид обема му, извършените процесуални действия по събиране на доказателства, както и проведените открити съдебни заседания.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ, по жалба на К. Н. Г., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място], [улица], ет. 4, ап. 13, РА №Р-22220622002966-091-001/01.06.2023 г., издаден от органите по приходите при ТД на НАП [населено място] в следните части:

- в частта, с която данъчни задължения на жалбоподателя по чл. 48, ал. 1 във вр. чл. 17 от ЗДДФЛ за 2019 г. за данък и лихва са определени съответно на 10 602,99 лв. и 3 532,89 лв.

- в частта, с която данъчни задължения на жалбоподателя по чл. 48, ал. 2 във вр. чл. 26, ал. 7 от ЗДДФЛ за 2019 г. за данък и лихва са определени съответно на 1 255,12 лв. и 400,49 лв. /това са сумите над частите, относно които жалбата се отхвърля за периода 2019 г./.

- в частта, с която данъчни задължения на жалбоподателя по чл. 48, ал. 2 във вр. чл. 26, ал. 7 от ЗДДФЛ за 2020 г. за данък и лихва са определени съответно на 13 399,35 лв. и 2 916,67 лв.

- в частта, с която данъчни задължения на жалбоподателя по чл. 48, ал. 2 във вр. чл. 26, ал. 7 от ЗДДФЛ за 2021 г. за данък и лихва са определени съответно на 738 лв. и 85,81 лв.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Н. Г., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място], [улица], ет. 4, ап. 13 срещу РА №Р-22220622002966-091-001/01.06.2023 г., издаден от органите по приходите при ТД на НАП [населено място], в частта с която данъчни задължения на жалбоподателя по чл. 48, ал. 2 във вр. чл. 26, ал. 7 от ЗДДФЛ за 2019 г. за данък и лихва са определени съответно на 2 006,68 лв. и 640,28 лв.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ да заплати на жалбоподателя К. Н. Г., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място], [улица], ет. 4, ап. 13, на осн. чл. 161, ал. 1, изр. 1 от ДОПК, сумата от 6 523,61 лв. деловодни разноси.

ОСЪЖДА жалбоподателя К. Н. Г., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място], [улица], ет. 4, ап. 13 да заплати на **НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ**, на осн. чл. 161, ал. 1, изр. 2 и изр. 3 от ДОПК, сумата от 239,09 лв. деловодни разноси.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.